

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Epistolam B. Pauli ad Romanos

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

17. Ergo fides ex auditu: auditus autem per verbum Christi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39447

Deus eas largitus sit. Sanè non secus latro ad rei furto sublata legitimam possessionem Dei providentiã & Dei largitionem, seclusis humanis legibus, allegare potest, quàm ille animarum latro ad verbi Dei legitimam prædicationem (cui se intrusit, legitimo detruso Geneuensi Episcopo, cum Pastoribus illic Catholicis) Dei providentiã & Dei missionem, seclusa Ecclesiastica, allegat. Atqui contra hanc diuinam (quam sibi Calvinus finxit) missionem, alio in loco, quod satis videri potest, disputauimus, vbi & ostendimus, eos, qui à Deo extra ordinem tempore Apostolico vocati sūt, Ecclesiastica tamè ordinatione, manuum impositione ac missione vsos fuisse. Paulus verò hoc loco vt de prædicatione verbi ordinaria loquitur, quæ ad fidem propagandam ordinarium medium est; sic de missione ordinaria, quæ non solum diuina sed & Ecclesiastica est, nemine hæctenus dubitante, locutus est.

Ad A&.
c. 13. v. 3.

17. *Ergo fides ex auditu : auditus autem per verbum Christi.*

Conclusio hæc est gradationis Apostolicæ antegressæ; fidem, tamen Dei donum sit, qui spirat vbi vult, & quomodo vult, ordinario tamen & constituto quodam modo ex auditu prædicantis Ecclesiæ, cuius ministerio Deus vtitur, hominum animis inge-

regenerari. Hanc Apostoli conclusionem
 aperte agnoscit Calvinus. Est (inquit) nota
 hic locus de efficacia predicationis, quoniam ex
 eadem nasci testatur. Confessus nuper quidem est,
 se nihil proficere (quia non omnes obediunt Eua-
 gelio) sed ubi Domino operari placet, hoc instrumen-
 tum est potentia ipsius. Et certe vox hominis vsque
 in animam penetrare sua virtute non potest; & ni-
 mirum extolleretur mortalis homo, si diceretur vim
 habere nos regenerandi. Lumen etiam fidei subli-
 minus quiddam est, quam ut humanitus conferri pos-
 sit. Verum hac omnia non obstant quin Deus per homi-
 nis vocem efficaciter agat, ut eius ministerio fide in no-
 bis creet. Hæc omnia sana & orthodoxa sunt,
 ipsissimamque Apostoli conclusionem ex-
 plicant. Sed vide nunc quale venenum in-
 fundat. Præterea, inquit, notandum est, non
 alia quam Dei doctrina fidem fundari. Neque enim
 ex qualibet doctrina fidem oriri tradit Paulus, sed
 nominatim ad Dei verbum restringit: quæ restrictio
 absurda foret, si in hominum placita recumbere fi-
 des posset. Quare facessant omnia hominum com-
 menta, ubi de certitudine fidei agitur. Hoc modo
 etiam concidit Papale illud phantasma fidei implici-
 te, quod fidem à verbo auellit: ac multo magis exe-
 cranda illa blasphemia, suspensam manere verbi fi-
 dem, donec eam fulciat Ecclesiæ autoritas. Habes
 Caluini toxicum, sanæ doctrinæ (quam præ-
 miserat) pestilenter admixtū. Sed vide pau-
 cis fraudem & impietatem. Paulus docet,
 fidem esse ex auditu predicantis Ecclesiæ, per cuius
 ministri-

Eccl. pre-
 dicationis
 efficacia.

Fidel
generanda
medium
externum
auditus
duplex.

Ephes. 4.
12. & 13.

ministerium efficaciter agit. Addit hunc auditum esse per verbum Dei, quia non nisi verbum Dei Ecclesia prædicat, docet, annunciat. Duo ergo fidei generandæ externa media ponit Paulus, Ecclesiam prædicantem, Dei verbum prædicatum. Vnum ab altero diuelli non debet. Nec verbum ab Ecclesia separari potest, quia illa Dei verbum infallibiliter & perpetuò habet; iuxta apertissimas & varias Christi promissiones, quod & ipse dati ministerij finis necessariò conuincit; nec Ecclesia à verbo separari debet, quia per Ecclesiæ ministerium hoc verbum omnes audire Deus voluit. Nunc Calvinus, alijque hodie hæretici, sic verbi auditum virgēt, vt ab illo quomodocumque vel lecto vel audito, siue per Ecclesiæ vocem siue non, fidem esse pertinacissimè velint. Nos Catholici sic verbi auditum virgemus, vt ex illo fidem quidem esse libentissimè agnoscamus, sed ex illo ab Ecclesia prædicante (cuius ministerio Deus vt voluit) nobis tradito & explicato; à verbo, inquam, per os Ecclesiæ audito. Duplicem auditum ponit Paulus; vnum verbi Dei, alterum verbi Dei ab Ecclesia prædicati. De priori dixit, *Quomodo credent quem non audierunt?* id est, cuius verbum non audierunt? de altero dixit, *Quomodo audient sine prædicante?* id est, ipsum Dei verbum vnde vel à quo audient, nisi à prædicatore legitime misso? Aduerte, Lector, hunc dupli-
cem

tum auditum . Nec solū per se verbum,
 nec solam per se Ecclesiā, sed verbum & Ec-
 clesiam, verbum per os Ecclesiæ audire
 oportet, vt fidem habeas. Nunc attende
 Caluini venena. *Fidem (inquit) ad Dei verbum
 comminatum restringit Paulus.* Fallit impostor.
 Non ad Dei verbū simpliciter ac quomodo-
 cumque prolatum, aut vbiicumque vel lectū
 vel inuentum, sed ad *Dei verbum auditum, &
 à prædicante Ecclesia auditum (Quomodo enim
 audient sine prædicante?)* fidem restringit Pau-
 lus. Addit Calvinus, *hanc restrictionem absur-
 dam fore, si in hominum placita recumbere fides
 posset.* Iterum fallit. Hæc restrictio ad ver-
 bum Dei in suo ambitu complectitur verbū
 Dei auditum ex ore prædicantis. Nunc, qui
 verbum prædicant, homines quidem sunt,
 sed homines Dei sunt, à Deo iuxta ordinem
 ab ipso constitutum missi (*Quomodo enim præ-
 dicabunt, nisi mittantur?*) à Deo testes verita-
 tis constituti, à Deo *ad consummationem San-* Eph. 4. 12.
ctorum dati. Nec isti homines sua placita sed
 ipsum Dei verbū docēt. Quia nō sua placita
 sed Dei verbū docēt ac docebūt, ideo Apo-
 stolus dixit, *Quomodo audiet sine prædicatōe?* ideo
 credituros ad vocē prædicātis Ecclesiæ misit.
 An cōtra Paulū sic obgāniet Calvinus? Cur
 dicitis, *Quomodo audiet sine prædicatōe?* Cur ad ho-
 mines prædicātes audiēdos nos mittis? Cur in
 hominū placita fidē nostrā recūbere doces?
 Cur illā restrictionē non tenes, *Fides est ex au-*
 ditu

X x

Ecclesiæ
 prædica-
 tio nō est
 humana
 aut fallax
 doctrina.

ditu verbi Dei? Cur addis, *audito predicante?*
Atqui optimè sciebat B. Apostolus Christum
pro sua sapientia prædicantes in Ecclesia ita
posuisse, ita misisse, ita dedisse, vt ad om-
nem diuini verbi veritatem docendam Spi-

ritum S. apud se in æternum manentem haberent, vt
Ioan. 14. *verba sua in ore eorū & in ore seminis eorū poneret,*
Esai. 59. *non recessura ab eis, vt ad hunc finē cum illis*
Mat. 28. *prædicantibus ac docentibus omnibus diebus,*
vsque ad consummationem seculi, futurus esset,
ideòq; non sua placita sed Dei verbū semper
& infallibiliter doceret. Nunc igitur cum
Caluino rectissimè nos dicimus: Hæc re-
strictio, Fides est ex auditu verbi Dei, prædican-
te hoc verbum Ecclesia, absurda foret, si in
aliud recumbere fides posset quàm in ver-
bum Dei ex ore prædicantis Ecclesiæ audi-
tum. Ita sanè est. Qui verbum Dei ab
alio quàm ab Ecclesiæ prædicantis ore ac-
cipit, ordinem à Christo constitutum in-
uerit, & mille se periculis exponit. Ita-
que (vt reliqua Caluini venena expediamus)
faceffant sanè oportet omnia hominum com-
menta, hominum sanè vel infidelium, vel
hæreticorum, vel priuatorum quæcumque
iudicia, vbi de fidei certitudine agitur, &
eam peccare oportet à verbo Dei ex ore prædi-
cantis Ecclesiæ auditu. Nec execranda blasphem-
ia, sed Apostoli hoc loco doctrina est, sus-
pensam manere verbi fidem, donec eam fulciat Ec-
clesiæ autoritas. Ait enim: Quomodo verbum au-
diunt

Ecclesiæ
prædicatis
certa au-
thoritas.

audire sine predicante? id est: Donec accesserit
 predicantis Ecclesie vox, suspensus, dubius,
 incertus omnis auditus est. Sanè hæc prædi-
 cantis Ecclesie vox si nullam auctoritatem
 habet, quæ audientium fidem fulciat; nun-
 quam idem Apostolus Ecclesiam vocasset
columna & firmamentum veritatis. Sanè si veri-
 tatis columna est Ecclesia, fulcit veritatem. Si
 veritas est verbi Dei fides, fidem verbi fulcit
 Ecclesia. Non ergo execranda blasphemia est
 hoc dicere, sed execranda blasphemia est hoc
 negare. Rursum hæc predicantis Ecclesie vox
 si nullam auctoritatem habet, quæ audientium fidem
 fulciat, cur eius necessitas ab Apostolo hoc
 loco tam luculenter asseritur? Illa verba Apo-
 stoli, *Quomodo audiet sine predicante?* hunc omni-
 no sensum, hanc vim habet, Verbum Dei audire
 non possunt, nec debent (ordinarie loquendo)
 nisi ex voce predicantis Ecclesie. Sanè si
 illa verba, *Quomodo predicabunt, nisi mittan-
 tur?* hunc sensum, hanc vim habet, Verbum
 Dei predicare nec possunt, nec debent, nisi
 legitime mittantur. An non igitur eorum
 est in causa fidei certa auctoritas, quos ne-
 cessario audire oportet ut credamus? Exe-
 cranda igitur rursus est Caluini blasphem-
 ia, qui hoc negat. De implicita fide quod
 liciterum garrit, nihil ad rem præsentem.
 Fides Christianorum quæ audit prædican-
 tem Ecclesiam, siue, quum illam audit, im-
 plicita adhuc & minus perfecta generetur,

1. Tim.
3. 15.

Fides Ec-
 clesie da-
 ta à verbo
 Dei non
 diuellitur

Xx 2

siue

siue explicita, plena atque perfecta capiatur, nunquam à verbo Dei auellitur, quia Ecclesia docens nunquam verbo Dei destituitur. In summa, tenenda tota Apostoli sententia, *Fides est ex auditu prædicantis Ecclesie*; & auditus ille, quem qui audit, Ecclesiam habet, est per verbum Dei: quia neque sine prædicante Ecclesia verbum audiri debet (*Quomodo enim audient sine prædicante?*) neque Ecclesia prædicans ac docens, aliud quàm verbum Dei docere potest, quia hæc verbi Dei *custos, testis, columna, & firmamentum est*. Videat Lector quæ de hoc verbi & Ecclesie docentis nexu indiuiduo & inseparabili

In Matth. c. 5. v. 13.
Luc. c. 10.
v. 16. Ioan. cap. 7. v. 48. & c. 10. v. 16. & c. 19. v. 23.
In Act. c. 15. v. 28. & c. 16. v. 17.
Verbi prætextus hæreticorum asyllum.

li in alijs Antidotis nostris, varia data occasione, contra Caluinum disputauimus, tam in Euangelia quàm in Acta Apostolorum. Verbi prætextus hæreticorum asyllum est: Ecclesie à Christo data autoritas, columna & firmamentum orthodoxorum est. Verbum, neglecta Ecclesia, volunt illi: verbum nisi cum Ecclesia & per vocem Ecclesie volumus nos. Doctrinam cælestem clamant illi: doctrinam cælestem ex ore docentium, qui docere iubentur, profitemur nos. Vide potissimum quæ ad Ioan. cap. 19. ver. 23. scripsimus.